

Sygn. akt XX GC 279/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 23 listopada 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Gospodarczy Wydział XX Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR /del./ Łukasz Piebiak

Protokolant: apl. radc. Wawrzyniec Chmiel

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2011 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z wniesionego w dniu 28 marca 2011 r. odwołania „(...)” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 11 marca 2011 r. nr (...)

I. odwołanie w całości oddala;

II. zasądza od (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR del. Łukasz Piebiak

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 11 marca 2011 r. (dalej: Decyzja) Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej: Przewodniczący) działając na podstawie art. 53 ust. 1 w związku ze stwierdzeniem naruszeń art. 15a ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (T.j. Dz.U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 ze zm., dalej: ustawa o radiofonii i telewizji), § 2 pkt 1 Rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 4 listopada 2004 r. w sprawie niższego udziału w programie telewizyjnym audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich (Dz.U. Nr 247, poz. 2483 dalej: Rozporządzenie) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (T.j. Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm., dalej: k.p.a.) postanowił nałożyć na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej: (...)rozpowszechniającą na podstawie koncesji nr (...) -T z dnia 28 lipca 2009 r. program telewizyjny pn. (...) karę pieniężną w wysokości 50.000 złotych.

W uzasadnieniu Decyzji Przewodniczący wskazał, iż Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji (dalej: KRRiT) przeprowadziła kontrolę kwartalnych wyciągów z ewidencji czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie, nadawanych w programie pn. (...) w II i III kwartale 2010 r. nadesłanych przez koncesjonariusza zgodnie z Rozporządzeniem. W wyniku przeprowadzonej analizy KRRiT stwierdziła, że nadawca nie realizował wymagań określonych w art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Przewodniczący KRRiT wskazał, iż przedmiotowy program

ma charakter wyspecjalizowany (filmowy), a zatem koncesjonariusz korzysta z możliwości obniżenia w tym programie ustawowego udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, przy czym udział tego typu audycji nie może wynosić mniej niż 29,7 % kwartalnego czasu nadawania, podczas gdy w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono niższy od wymaganego udział tych audycji tj. w II kwartale 2010 r. audycje tej kategorii stanowiły 26,7 % kwartalnego czasu nadawania programu, zaś w III kwartale 2010 r. 25,5 % tego czasu. Nadto KRRiT stwierdziła niższy od wymaganego udział audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie tzn. w II kwartale 2010 r. audycje tej kategorii stanowiły 30 % kwartalnego czasu nadawania programu, zaś w III kwartale 2010 r. 37 % tego czasu. Przewodniczący wskazał, iż te same naruszenia przez koncesjonariusza zostały stwierdzone już w 2007 r. oraz kolejnych kwartałach 2008, 2009 oraz 2010 r. co skutkowało poinformowaniem go o stwierdzonych naruszeniach oraz wezwaniem do dostosowania udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie. Pismem z dnia 24 marca 2010 r. poinformował koncesjonariusza o zamiarze nałożenia kary oraz o możliwości złożenia wyjaśnień wraz z możliwością przedstawienia szczegółowego planu działań dostosowujących program do wymogów wynikających z przepisów prawa w tym zakresie. W wyniku powyższego koncesjonariusz poinformował Przewodniczącego pismami z dnia 31 marca 2009 r. oraz z dnia 15 kwietnia 2010 r., że przyczyną niższego udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim jest ograniczony dostęp do polskich filmów, zaś w przypadku audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie przyczyną jest stosowana polityka programowa, która zakłada, że w programie prezentowane są głównie filmy należące do klasyki polskiej i europejskiej kinematografii.

Przewodniczący wskazał, iż w kolejnym piśmie z dnia 17 maja 2010 r. koncesjonariusz przedstawił wykaz audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz najnowszych audycji europejskich producentów niezależnych wraz z czasem ich trwania, planowaną datą oraz liczbą emisji, które zamierza nadawać w kolejnych kwartałach 2010 r. Podniósł, iż zadeklarowany przez koncesjonariusza plan działań okazał się nieskuteczny, na co wskazują wyciągi za II i III kwartał 2010 r., albowiem nie osiągnięto w programie (...) zgodnego z obowiązującymi przepisami prawa udziału audycji tej kategorii. Tym samym w przypadku stwierdzenia naruszeń obowiązków wynikających z przepisów art. 15 ust. 1-3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-3, art. 16a ust. 1-6, art. 16b, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6 oraz przepisów Rozporządzenia Przewodniczący zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza takiej opłaty karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu nadawcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Podkreślił, że nałożona kara nie narusza zakazu określonego w art. 53 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji albowiem odnosi się wyłącznie do naruszeń stwierdzonych w II i III kwartale 2010 r. (decyzja – k. 29 – 32).

Od Decyzji (...) wniosła odwołanie zaskarżając ją w całości. Zarzuciła niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a także naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe jego zastosowanie. Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zwrot kosztów postępowania w sprawie. W uzasadnieniu wskazała, iż mimo obowiązku wynikającego z treści art. 77 § 1 k.p.a. Przewodniczący nie wziął pod uwagę, iż (...) na potrzeby programu (...) pozyskuje polskie filmy głównie od Studia (...), (...) sp. z o.o. oraz w bardzo znikomym stopniu od Studia (...) S.A. Podniosła, iż jest faktem obiektywnym, iż z uwagi na ilość nadawców oraz ilość dostępnych na rynku audycji/filmów polskich ich dostępność jest ograniczona w sposób uniemożliwiający zapewnienie określonego poziomu procentowego nadawanych kwartalnie audycji pierwotnie wytworzonych w języku polskim. Tym samym odwołująca się przy tak ograniczonej podaży polskich filmów zmuszona jest do zakupu licencji na nadawanie tego samego tytułu po raz drugi i trzeci, co wpływa na obniżenie atrakcyjności tego programu. Nadto wskazała, iż zakup praw do polskich filmów od (...) sp. z o.o. jest uzależniony od planów programowych tej stacji, a także, że zmuszona jest do zakupu licencji na nadawanie polskich filmów bez wyłączności na ich emisję ryzykując możliwością emisji filmu jednocześnie na antenie innego programu telewizyjnego. Nadto wskazała, iż większość filmów przez nią emitowanych jako pochodzących z lat 1950 – 1990 zaliczanych jest do klasyki filmowej, a zatem nie jest możliwe wypełnienie w całości obowiązku nadawania audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem.

Odwołująca się wskazała, iż pomimo powyższych trudności dokonała wszelkich starań w celu wypełnienia obowiązku w możliwie najszerszym zakresie, w tym od grudnia 2008 r. została zwiększona liczba emisji polskich filmów poprzez rozszerzenie stałego wtorkowego pasma o dodatkowe premiery, a także że nieustannie poszukuje nowych dystrybutorów polskich filmów i stara się nabywać prawa do każdego dostępnego tytułu. W zakresie naruszenia prawa materialnego odwołująca się wskazała, iż właściwe przepisy prawa regulujące omawianą materię są aktualnie niedostosowane do istniejących realiów i sytuacji rynkowej, co było wielokrotnie sygnalizowane Przewodniczącemu KRRiT w kierowanej do niego, a wskazanej w uzasadnieniu decyzji, korespondencji. Tym samym brak osiągnięcia minimalnych wskaźników procentowych udziału audycji dokumentalnych wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych wynika z przyczyn obiektywnych niezależnych od odwołującej się. Powyższe w ocenie odwołującej się powinno skutkować tym, iż nie powinna na nią być nakładana w ogóle kara pieniężna, zaś wymierzona kara jest karą wysoką i dolegliwą dla (...)która obniży możliwości spełnienia przez spółkę wymaganych przepisami prawa określonych kwot programowych. Nadto wskazała, iż przy założeniu zaistnienia w II i III kwartale 2010 r. przesłanek wynikających z art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji Przewodniczący zobligowany jest do nałożenia kary pieniężnej na odwołującą się, przy czym kara ta z uwagi na podniesione okoliczności i brak zawinienia po stronie (...)winna mieć charakter minimalny i symboliczny. Odwołująca się wskazała, iż zaskarżona decyzja nie zawiera szerszego uzasadnienia co do wysokości kary nałożonej na (...) i odwołuje się jedynie do podstawy tej kary. Ostatecznie, z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia odwołania co do zasady, wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez maksymalne obniżenie przedmiotowej kary (odwołanie – k. 13 – 17).

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu podtrzymał swoje stanowisko zawarte w decyzji przytaczając przepisy art. 15 ust. 1 oraz art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji oraz § 2 ust. 1 pkt 1 (błędnie wskazanego jako §2 pkt 1) oraz § 2 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia. Nadto wskazał, iż na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji został zobligowany w przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków ww. przepisów do wydania decyzji w przedmiocie nałożenia kary na odwołującego się. Jednocześnie Przewodniczący KRRiT wskazał, iż na KRRiT zostały nałożone obowiązki wynikające z prawa europejskiego dotyczące przekazywania Komisji Europejskiej informacji dotyczących poziomu realizowanych przez nadawców udziału w programie m.in. przedmiotowych audycji oraz, że KRRiT ma obowiązek rozliczenia się z podjętych środków mających na celu wyegzekwowanie od nadawców realizacji przedmiotowych obowiązków co wynika z art. 4 ust. 3 w zw. z art. 5 Dyrektywy Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (89/552/EWG). Odnosząc się do zarzutu niewyjaśnienia wszystkich okoliczności spraw Przewodniczący podniósł, iż obowiązek nałożenia kary wynikający z art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji nie uzależnia możliwości nałożenia kary od winy nadawcy, a zatem nie nakłada w ogóle na organ obowiązku badania tej przesłanki.

Podkreślił, iż organ pomimo stwierdzonych naruszeń w latach 2007 – 2009 nie nakładał kary mając na uwadze przywołane przez odwołującą się okoliczności, przy czym zwracał uwagę na konieczność podjęcia działań niezbędnych do doprowadzenia do zgodności udziału przedmiotowych audycji z wymogami prawa jednakże takie dostosowanie nie nastąpiło. W ocenie Przewodniczącego trudności w pozyskaniu przedmiotowych audycji nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla utrzymującego się stanu naruszenia prawa. Jednocześnie wskazał, iż przepis art. 77 § 7 k.p.a. nie jest przedmiotem oceny i analizy sądu powszechnego albowiem sąd ten rozstrzyga sprawę merytorycznie, zaś postępowanie przed organem jest warunkiem dopuszczalności prowadzenia postępowania przed tym sądem. Ostatecznie podniósł, iż zarzut naruszenia prawa materialnego nie został sprecyzowany, przy czym z treści uzasadnienia można się domyślać, że dotyczy art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Tym samym wskazał, iż nałożona na odwołującą się kara z uwagi na wysokość przychodu odwołującej się była zdecydowanie odległa od kary maksymalnej, która z uwagi na przychód nadawcy mogła wynosić 140.035,7 tys. złotych, a jednocześnie w ocenie organu nie będzie nadmiernie dolegliwa (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 8).

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2011 r. strony podtrzymały stanowisko w sprawie (protokół – k. 95 – 96).

Załącznikiem do protokołu rozprawy z dnia 9 listopada 2011 r. odwołująca się podtrzymała stanowisko w sprawie przytaczając te same stwierdzenia, co w odwołaniu. Dodatkowo wskazała, iż czynniki obiektywne wpływających na niemożność zrealizowania progów ustanowionych w przepisach prawa, brak winy odwołującego się oraz jego starania powinny być brane przy ustalaniu kary co do zasady albowiem z przepisu art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wynika, iż winien być brany zakres i stopień naruszenia (załącznik do protokołu odwołującej się – k. 98 – 100).

Załącznikiem do protokołu rozprawy z dnia 9 listopada 2011 r. Przewodniczący KRRiT podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie przytaczając ponownie stwierdzenia zawarte w odpowiedzi na odwołanie (załącznik do protokołu Przewodniczącego – k. 104 – 107).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla (...) w W. pod nr KRS (...) prowadzi działalność radiowo-telewizyjną, w tym w zakresie rozpowszechniania programu „Ale K!” na podstawie koncesji nr (...) -T z dnia 28 lipca 2009 r. (bezsporne, twierdzenia decyzji – k. 13 – 17, odpis z KRS – k. 19 – 25).

Pismem z dnia 19 lipca 2007 r. znak (...)51- (...) -18 Przewodniczący poinformował (...) że z nadesłanych wyciągów z ewidencji czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie wynika, iż w kilku programach nadawanych przez tą spółkę w niektórych kwartałach 2006 r. nie były realizowane wymagania ustawowe, w tym w zakresie programu (...) (pismo – k. 86 – 87).

Pismem datowanym na dzień 24 września 2007 r. (...) w odpowiedzi na powyższe przedstawiła swe stanowisko i wyjaśnienia w sprawie wskazując, iż przyjmując progi określone w Rozporządzeniu zaistniały nieznaczące różnice w realizacji tych wymagań w przedmiotowych programach. Jednocześnie wskazała, iż boryka się z trudnościami wynikającymi z wygórowanych wymagań finansowych licencji udzielanych przez Telewizję (...), a także z trudnościami w nabywaniu nowych premierowych filmów, zwłaszcza po starcie programu (...), co skutkuje koniecznością zakupu licencji na kolejne odtworzenie tego samego tytułu co wpływa na zmniejszenie atrakcyjności tych programów. Jednocześnie wskazała na to, że (...) K. emituje klasykę filmową tj. filmy z lat 50 – 90 co uniemożliwia wypełnienie obowiązku emisji audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem. Zadeklarowała jednakże wzmoczenie wysiłków zmierzających do pozyskania praw do tych audycji w celu ich nadawania na antenie (bezsporne, pismo – k. 82 – 85).

W latach 2007 – 2009 (...) w zakresie emisji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie nie osiągała minimalnych progów określonych w ustawie o radiofonii i telewizji oraz Rozporządzeniu (bezsporne, twierdzenia decyzji – k. 29 – 32, odwołania – k. 13 – 17, dane zawarte na płycie CD z kartką (...)K. – szczegółowe wyciągi za 2007, 2009 oraz I i IV kwartał 2010 r. – k. 28).

Pismem z dnia 25 marca 2008 r. znak (...) Przewodniczący poinformował (...) że z nadesłanych wyciągów z ewidencji czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie wynika, iż w kilku programach nadawanych przez tą spółkę w niektórych kwartałach 2007 r. nie były realizowane wymagania ustawowe, w tym w zakresie programu (...) (bezsporne, pismo – k. 79 – 80).

Pismem z dnia 27 lutego 2009 r. znak (...)600- (...) Przewodniczący poinformowała (...) że z nadesłanych wyciągów z ewidencji czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim,

audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie wynika, iż w kilku programach nadawanych przez tą spółkę w 2008 r. nie były realizowane wymagania ustawowe, w tym w programie (...) (bezsporne, pismo – k. 76 – 78).

W odpowiedzi na to (...) wskazała, iż na potrzeby (...) pozyskuje polskie filmy głównie od Studia (...), (...) sp. z o.o. oraz w bardzo znikomym stopniu od Studia (...) S.A. Podniosła, iż jest faktem obiektywnym, że z uwagi na ilość nadawców oraz ilość dostępnych na rynku audycji/filmów polskich ich dostępność jest ograniczona w sposób uniemożliwiający zapewnienie określonego poziomu procentowego nadawanych kwartalnie audycji pierwotnie wytworzonych w języku polskim. Tym samym przy tak ograniczonej podaży polskich filmów zmuszona jest do zakupu licencji na nadawanie tego samego tytułu po raz drugi i trzeci, co wpływa na obniżenie atrakcyjności tego programu. Jednocześnie wskazała, iż zakup praw do polskich filmów od (...) sp. z o.o. jest uzależniony od planów programowych tej stacji, a także, że większość filmów przez nią emitowanych jako pochodzących z lat 1950 – 1990 zaliczanych jest do klasyki filmowej, a zatem nie jest możliwe wypełnienie w całości obowiązku nadawania audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem. Ostatecznie wskazała, iż pomimo powyższych trudności dokonała wszelkich starań w celu wypełnienia obowiązku w możliwie najszerszym zakresie, w tym od grudnia 2008 r. została zwiększona liczba emisji polskich filmów poprzez rozszerzenie stałego wtorkowego pasma o dodatkowe premiery, a także iż nieustannie poszukuje nowych dystrybutorów polskich filmów i stara się nabywać prawa do każdego dostępnego tytułu (pismo – k. 71 – 75).

W dniu 24 marca 2010 r. Przewodniczący pismem znak (...)600- (...) zawiadomił (...) o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie stwierdzenia naruszeń przez nią art. 15 ust. 1 i art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w III i IV kwartale 2009 r. w programach przez nią emitowanych, w tym (...). Wskazał, iż złożone wyjaśnienia w sprawie nie są wystarczające, a nadto iż nie znajdują uzasadnienia albowiem obowiązki nałożone w koncesjach nie ograniczają nadawcy do emisji producentów zewnętrznych. Podkreślił też, że z nadesłanych przez nią wyciągów wynika, iż pomimo kwalifikowania w latach 2007 – 2008 przez (...) autopromocji do audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim udział tych audycji był również niższy od wymaganego. Wskazał również, iż składane wyjaśnienia nie wskazują na konkretne działania i mają charakter ogólny. Ostatecznie poinformował o prawie do zapoznania się z aktami sprawy i złożenia końcowego oświadczenia (powiadomienie – k. 68 – 70).

Pismem z dnia 15 kwietnia 2010 r. (...) złożyła końcowe oświadczenie w ramach postępowania administracyjnego, w którym wskazała, iż po dokonanej analizie aktualnej oferty programowej, ramówek poszczególnych programów telewizyjnych oraz możliwości pozyskania audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz audycji europejskich u podmiotów zewnętrznych i własnych możliwości finansowych przedstawia plany naprawcze mające na celu zapewnienie sukcesywnego wzrostu tych audycji w ogólnym czasie ich nadawania w odniesieniu do poszczególnych programów. W zakresie programu (...) wskazała na podjęcie negocjacji z (...) S.A. dotyczących zakupu filmów fabularnych i seriali wyprodukowanych przez telewizję publiczną informując jednocześnie o zawieszeniu tych negocjacji z uwagi na reorganizację w (...) S.A., a także o prowadzonych rozmowach z Dyrektorem Studia (...). Jednocześnie poinformowała o podjęciu decyzji o zintensyfikowaniu zakupów na rynku kina offowego oraz zaplanowaniu emisji polskich utworów słowno-muzycznych. W odniesieniu do audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem również poinformowała o podjęciu decyzji o zakupie większej ilości licencji do współczesnej europejskiej produkcji filmowej przy jednoczesnym wskazaniu, iż zwiększenie liczby audycji nie starszych niż 5 lat zmusiłoby (...) do zaprzestania emisji europejskiej klasyki filmowej i rezygnacji z edukacyjnego charakteru tego programu (oświadczenie – k. 36 – 59).

Pismem z dnia 17 maja 2010 r. zatytułowanym „Uzupełnienie wyjaśnień” (...) poinformowała Przewodniczącego o tytułach audycji kupionych na potrzeby (...) wskazując na przybliżony czas ich trwania, łączną ilość emisji oraz planowanych datach emisji w II, III i IV kwartale 2010 r. Jednocześnie wskazała tytuły, co do których trwają negocjacje w zakresie ich zakupu, a także zadeklarowała wzmoczenie wysiłków zmierzających do pozyskania praw do audycji

polskich i europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnianiem (pismo – k. 60 – 67).

Pismem z dnia 7 maja 2010 r. Departament Programowy Biura KRRiT znak (...)600- (...) poinformował (...) iż nadesłane przez nią wyjaśnienia są zbyt ogólnikowe wnosząc o ich uszczegółowienie (pismo – k. 35).

W II i III kwartale 2010 r. (...) w zakresie emisji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie nie osiągała minimalnych progów określonych w ustawie o radiofonii i telewizji oraz Rozporządzeniu (bezsporne, twierdzenia decyzji – k. 29 – 32, odwołania – k. 13 – 17, dane zawarte na płycie CD z kartką „(...) K. – szczegółowe wyciągi za II i III kwartał 2010 r.” – k. 28).

W dniu 16 grudnia 2010 r. w Departamencie Koncesyjnym Biura KRRiT została sporządzona notatka służbowa dotycząca wysokości kary pieniężnej nakładanej na nadawcę na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji w odniesieniu do(...) Wskazano w niej, iż osiągnęła ona w 2009 r. przychód ze sprzedaży w wysokości 1.224.258 tys. złotych, z pozostałych przychodów operacyjnych w wysokości 123.906 tys. złotych, z przychodów finansowych w wysokości 52.193 tys. złotych co daje kwotę 1.400.357 tys. złotych, zaś zysk netto wyniósł 138.834 tys. złotych. Tym samym kara w wysokości 10 % przychodu nadawcy wynosi 140.035 tys. złotych (notatka służbowa – k. 34).

W dniu 11 marca 2011 r. Decyzją nr (...) Przewodniczący działając na podstawie art. 53 ust. 1 w związku ze stwierdzeniem naruszeń art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, § 2 pkt 1 Rozporządzenia oraz art. 104 k.p.a. nałożył na (...) rozpowszechniającą na podstawie koncesji nr (...) - T z dnia 28 lipca 2009 r. program telewizyjny pn. (...) karę pieniężną w wysokości 50.000 złotych za naruszenia dokonane w II i III kwartale 2010 r.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie akt postępowania administracyjnego i innych dokumentów zgromadzonych w sprawie. Sąd dał wiarę załączonym do akt dokumentom, które stanowiły podstawę dokonania ustaleń faktycznych, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wniosek dowodowy z zeznań świadka albowiem powstały w niniejszej sprawie spór miał charakter stricte prawny.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zaskarżona decyzja Przewodniczącego jest prawidłowa, a podnoszone w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować uwzględnieniem tegoż odwołania i związanym z tym uchyleniem decyzji lub też jej zmianą.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji: „1. Od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady wydanych na podstawie art. 10 ust. 4 oraz art. 53–54 służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu gospodarczego. 2. W postępowaniu w sprawach odwołań od decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące spraw z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym”.

Powyższe oznacza, iż jak trafnie wskazywał Przewodniczący tutejszy sąd rozpoznaje sprawę co do meritum, a zatem ocenia całokształt materiału zgromadzonego w aktach sprawy oraz trafność zarzutów podniesionych w oparciu o te dowody w oparciu o regulacje art. 479⁽²⁸⁾ – 479⁽³³⁾ k.p.c. Tym samym o rozstrzygnięciu sprawy decydują przepisy zarówno części dotyczącej postępowania odrębnego w sprawach gospodarczych, jak i części ogólnej k.p.c. Na powyższe wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 czerwca 2002 (P 13/03) stwierdzając w uzasadnieniu: „Z uwagi na szczególny tryb odwoławczy, w postępowaniu przed Prezesem UOKiK, jak również przed Sądem Antymonopolowym, nie znajdują zastosowania przepisy kodeksu postępowania administracyjnego o odwołaniu od

decyzji administracyjnych. Zatem co do orzeczeń tego sądu dotyczących rozstrzygnięć Prezesa UOKiK w postaci decyzji administracyjnych w rachubę wchodzi jedynie stosowanie obok przepisów k.p.c. regulujących postępowanie w sprawach gospodarczych wprost bądź odpowiednio przepisów ogólnych tego ostatniego kodeksu (por. J. Broł [w:] K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego..., s. 170). Nie ulega wątpliwości, że regulacje zawarte w rozdziale II działu IVa tytułu VII k.p.c. stanowią *lex specialis* w stosunku do kodeksowych norm ogólnych. Nie uzasadnia to jednak poglądu, iż te ostatnie w ogóle nie znajdują zastosowania. Umieszczenie przepisów dotyczących postępowania przed Sądem Antymonopolowym w ramach k.p.c. oznacza, iż sprawy dotyczące odwołań od decyzji Prezesa UOKiK są sprawami cywilnymi w znaczeniu formalnym, *sensu largo* (por. wyrok TK z 10 lipca 2000 r., SK 12/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 143, zob. też postanowienie SN z 11 sierpnia 1999 r., I CKN 351/99, OSNC nr 3/2000, poz. 47, w piśmiennictwie: Z. Kmiecik, Postępowanie w sprawach ochrony konkurencji a koncepcja procedury hybrydowej, Państwo i Prawo z. 4/2002, s. 46). Dopiero zakończenie postępowania przed Prezesem UOKiK powoduje dopuszczalność drogi sądowej przed tym sądem (por. np. przyt. wyżej postanowienie SN z 11 sierpnia 1999 r.). Odwołania do tego sądu w piśmiennictwie zgodnie uznaje się za instytucjonalnie odpowiadające pozwom w ogólnym postępowaniu cywilnym, przede wszystkim z uwagi na fakt, iż wymogi formalne co do odwołań określone w art. 479⁽²⁸⁾ § 3 są zbliżone do wymogów pozwu z art. 187 k.p.c. (zob. np. J. Gudowski [w:] T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejowska, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, t. I, wyd. 3, Warszawa 2001, s. 959; co do charakteru postępowania: J. Jodłowski, Z. Resich, J. Lapierre, T. Misiuk-Jodłowska, op.cit., s. 349). Zarówno w dotychczasowej literaturze, jak i orzecznictwie dominuje pogląd, zgodnie z którym Sąd Antymonopolowy rozpatruje odwołania jako sąd pierwszej instancji (por. np. wyrok SN z 29 maja 1991 r., III CRN 120/91, OSNCP nr 5/1992, poz. 87).”

Wobec powyższego, zgodnie z dyspozycją art. 479¹² § 1 k.p.c. w odniesieniu do odwołującej się oraz 479¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 479^{14a} k.p.c. wobec Przewodniczącego, na stronach ciążył obowiązek podania wszystkich twierdzeń i dowodów na ich poparcie w ich pierwszych pismach procesowych, pod rygorem niemożności ich dalszego powoływania. Tym samym w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie zdeterminowane zostało treścią zarzutów sformułowanych przez odwołującą się w odwołaniu od decyzji Przewodniczącego. Zatem w istocie spór miał charakter ściśle prawny albowiem nie było kwestionowanym w postępowaniu niewypełnienie przez odwołującą się obowiązków nałożonych przez prawo w zakresie minimalnego udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie w II i III kwartale 2010 r., a zatem przepisów art. 15 ust. 1 i art. 15a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji oraz § 2 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia.

Odwołująca się, poza powołaniem ogólnych zarzutów, w tym zarzutu naruszenia bliżej niesprecyzowanych przepisów prawa materialnego, nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń mimo że to na niej spoczywał tym zakresie obowiązek dowodowy zgodnie z art. 6 k.c. Przewodniczący zaofferował materiał dowodowy wskazujący na podstawy swojego twierdzenia o zasadności nałożonej na odwołującą się kary oraz jej wysokości.

Jakkolwiek nie ma to rozstrzygającego znaczenia dla rozstrzygnięcia to nie sposób nie skomentować sposobu przedstawienia sądowi dokumentów przez Przewodniczącego. W sytuacji gdy przedmiotem sądowej kontroli są decyzje organów administracji publicznej niezbędne jest w toku postępowania administracyjnego utworzenie akt postępowania administracyjnego, a następnie przekazanie ich sądowi w związku z wniesionym od decyzji odwołaniem. Sposób wykonania tego obowiązku przez Przewodniczącego zasługujące na ocenę negatywną albowiem organ ten w sposób wybiórczy, niepełny przedstawił sądowi materiał dowodowy z dokumentów urzędowych, które stanowią dowód tego co zostało w nich zawarte w myśl art. 244 k.p.c. (jak również art. 76 k.p.a.). Przedstawione wraz z odwołaniem przez Przewodniczącego akta postępowania administracyjnego w postaci załącznika do Decyzji to w sumie 51 kart nieponumerowanych, ułożonych w dowolnej kolejności oraz 2 płyty CD zawierające pliki różnych zestawień bez bliższego wyjaśnienia czego one dotyczą nie zawierające tak podstawowych dokumentów jak np. koncesja udzielona odwołującej się albo wydruki zestawień stanowiących podstawę wydania decyzji.

Fakt, iż niniejsze postępowanie toczy się przed Sądem Gospodarczym nie może powodować, iż organ administracji publicznej korzystając z tego, że ustawodawca nie przewidział sankcji w postaci uchylecia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania czy też stwierdzeniem wydania decyzji lub postanowienia z naruszeniem prawa (jeżeli zachodzą przyczyny określone w k.p.a. lub w innych przepisach, a które to sankcje przewidziane są w art. 145 § 1 ust. 1 i art. 145 § 1 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. (Dz. U. Nr 153 poz. 1270), nie składa sądowi zupełnych akt administracyjnych wskazując, iż to co zostało złożone jest tymi aktami (k. 92). Postępowanie niniejsze jest postępowaniem, w którym obowiązują określone ograniczenia w ramach postępowania dowodowego i tylko z uwagi na to, że odwołująca się nie kwestionowała wskazanych w decyzji faktów dowodzących naruszenia przywołanych w jej uzasadnieniu przepisów oraz innych istotnych z punktu widzenia zakresu kontroli sądowej kwestii, należy je uznać za przyznane na podstawie art. 230 k.p.c.

Przechodząc do meritum należy wskazać, iż istotą sporu była wykładnia art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Zarzut nierozważenia całości materiału sprawy skierowany był bowiem do uzasadnienia niemożności zastosowania tegoż przepisu. Nadto okoliczności wskazywane przez odwołującą się w tej części zostały przeniesione z wcześniejszych twierdzeń i oświadczeń składanych Przewodniczącemu w toku postępowania administracyjnego albowiem porównanie treści odwołania (k. 13 – 17) z pismem z dnia 15 kwietnia 2010 r. (k. 36 – 59), czy z wcześniejszymi pismami z lat 2007 – 2009. (k. 71 – 85) w zakresie odnoszącym się do programu (...) wyraźnie wskazuje, że są one niemalże tożsame co do treści. Bez wątplenia przy tym fakt, iż we wcześniejszych latach, niż okres objęty niniejszym postępowaniem, te same okoliczności skutkowały biernością po stronie obowiązującego ustawowo organu nie mogły stanowić podstawy do odmiennej interpretacji powyższego przepisu.

Zgodnie z treścią art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji: „ Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1 i 2, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1–6, art. 16a, art. 16b ust. 1–3, art. 16c, art. 17 ust. 1–7, art. 17a ust. 1–7, art. 18 ust. 1–5b, art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1–5, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2 i 3, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, karę pieniężną w wysokości do 10 % przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”.

W niniejszej sprawie należało zatem dokonać wykładni powyższego przepisu. Metody wykładni można zestawić w trzech grupach: językowej, systemowej, funkcjonalnej. Wykładnia w zakresie kontekstu językowego ma przede wszystkim ustalić językowy sens tekstu przepisów prawa. Opiera się ona na dwóch tradycyjnych metodach postępowania tj. na wykładni gramatycznej (zwanej również językową) oraz tzw. wykładni logicznej. Wykładnia gramatyczna ma ustalić znaczenie wyrażań i zwrotów użytych w tekście przepisów prawa (analiza semantyczna). Wykładnia logiczna polega na wysnuciu przy pomocy rozumowania i wnioskowania z tekstu przepisów prawa takich reguł, które są w nim bezpośrednio wyrażone. Poszczególne przepisy prawa i normy prawne stanowią część całości porządku prawnego, czyli systemu obowiązującego prawa. W pierwszej kolejności należy dokonać zatem wykładni gramatycznej albowiem dopiero niemożność jej dokonania (uzyskania jasnych rezultatów) pozwala na dokonywanie systemowej, funkcjonalnej.

W ocenie sądu przepis ten winien być odczytywany w ten sposób, iż jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów enumeratywnie weń wskazanych Przewodniczący wydaje (musi wydać) decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną, przy czym wysokość tej kary nie może przenosić 50 % rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, w wysokości do 10 % przychodu nadawcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe. Użycie w

powyższym przepisie sformułowania „wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną” wskazuje, iż jak słusznie twierdzi Przewodniczący, brak jest możliwości odstąpienia od jej wydania gdyż ustawodawca zdecydował o obligatoryjnym obowiązku nałożenia kary na nadawcę. Nie znajduje przy tym uzasadnienia stwierdzenie odwołującej się, iż uwzględnienie zakresu i stopnia szkodliwości naruszenia, czy dotychczasowej działalności nadawcy oraz jego możliwości finansowych odnosi się do tegoż obowiązku albowiem systematyka kolejności wyrazów użyta w rzezonym przepisie wskazuje na, że powyższe wskaźniki dotyczą jedynie wysokości kary obligatoryjnie nakładanej albowiem powołane są na końcu przepisu po wysokościach maksymalnych kar. Przeciwnie rozumienie burzyłoby sens powyższego unormowania albowiem wskazywałoby na fakultatywność obowiązków Przewodniczącego co sprzeczne jest z wykładnią semantyczną tego przepisu.

Na charakter powyższej decyzji wskazał również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. (III SK 15/09) dokonując wykładni art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji w kontekście przepisu art. 10 ust. 3 i 4 tej ustawy stwierdzając tamże: „Zważyć bowiem należy, że cel, przedmiot i charakter przepisów art. 53 ust. 1 i 2 ustawy są strukturalnie, merytorycznie i funkcjonalnie odmienne od celów, przedmiotu i charakteru przepisów art. 10 ust. 3 i 4 ustawy. Celem uregulowań zawartych w art. 10 ust. 3 i 4 jest zapewnienie przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji sprawowania w granicach określonych ustawą kontroli działalności nadawców (art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy); przepisy te mają niewątpliwie charakter publicznoprawnych przepisów ustrojowo-kompetencyjno-proceduralnych. Tymczasem przepisy art. 53 ust. 1 i 2 ustawy są przepisami określającymi przesłanki odpowiedzialności prawnej nadawców za naruszenie obowiązków ustawowych określonych w art. 53 ust. 1, sankcję za naruszenie tych obowiązków, warunki określania wysokości kary pieniężnej oraz formę jej nakładania” i dalej „(...)przepis art. 53 ust. 1 ustawy jako jedyną przesłankę wymierzenia kary pieniężnej nadawcy, wymienia naruszenie przez nadawcę wymienionych w nim przepisów ustawy, a zatem przesłanką taką nie jest uprzednie wykorzystanie przez przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji kompetencji określonych w art. 10 ust. 3 i 4 ustawy, a zatem w pierwszej kolejności wezwanie nadawcy do zaniechania działań w zakresie tworzenia i rozpowszechniania programów naruszających przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady lub warunki koncesji, a następnie wydanie decyzji nakazujących zaniechania przez nadawcę takich działań. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 53 ust. 1 ustawy przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji „wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną”, co oznacza, że w razie stwierdzenia naruszenia przez nadawcę obowiązku wynikającego z ustawy, takiego jak obowiązek wynikający z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy, przewodniczący Krajowej Rady jest obowiązany do nałożenia takiej kary pieniężnej na nadawcę naruszającego obowiązki ustawowe. Stwierdzenie przez przewodniczącego Krajowej Rady, że nadawca naruszył obowiązek wynikający z ustawy nie musi jednak następować w trybie przewidzianym w art. 10 ust. 3 i 4 ustawy; wystarczy, że dowie się o takim działaniu nadawcy stanowiącym naruszenie tego obowiązku w inny sposób”.

Mając powyższe na względzie nałożenie na odwołującą się kary pieniężnej w zaskarżonej decyzji było w pełni uzasadnione. Pozostało zatem do rozważenia czy wysokość kary pieniężnej nią nałożona uwzględnia zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.

Bez wątpienia w roku podatkowym 2009 odwołująca się uzyskała przychód w wysokości (...)złotych (k. – 34 – okoliczność przyznana). Wysokość zatem kary maksymalnej wynosiłaby (...). Tym samym nałożenie kary w wysokości 50.000 złotych, co stanowi o, (...) kary maksymalnej jaka mogłaby być nałożona na spółkę wskazuje, iż Przewodniczący uwzględnił trudności odwołującej się w pozyskiwaniu audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim. Sytuacja finansowa (...) pozwala na uiszczenie tej kary bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa i w żadnym wypadku nie można uznać, że będzie ona stanowić nadmierne obciążenie finansowe dla dalszego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, zwłaszcza że w roku podatkowym 2009 osiągnęła ona zysk netto w wysokości (...)złotych. Z drugiej strony w sytuacji, w której odwołująca się nie wykazała, że spełnienie limitów nałożonych przepisami jest niemożliwe (w istocie nawet nie usiłowała wykazać tego – wykazywała i wykazała, że jest to utrudnione – i zostało to uwzględnione przez Przewodniczącego), a przez kilka lat, w których Przewodniczący nie karał jej dając wiarę wielokrotnie składanym obietnicom, do dostosowania swej działalności do przepisów obowiązującego prawa nie doprowadziła (w toku postępowania znowu jedynie podnosiła, że podjęła dalsze czynności, rozmowy, negocjacje by w przyszłości do nich dostosować się) Przewodniczący słusznie nałożył karę, która z jednej strony nie jest

szczególnie dolegliwa w zestawieniu ze skalą działalności odwołującej się (można ją określić jako bardzo znikomą przy uwzględnieniu skali) ale jednocześnie nie jest zupełnie pomijalną bowiem taka być nie może – ma bowiem na celu nie przynoszenie korzyści budżetowi Państwa, a skłonienie przedsiębiorcy działającego na rynku telewizyjnym do przestrzegania porządku prawnego obowiązującego wszystkich, którzy tego rodzaju działalność chcą prowadzić. Zupełnie przy tym nie przekonują zawarte w odwołaniu argumenty jakoby z uwagi na rodzaj emitowanego programu telewizyjnego sprostanie obowiązkom ustawowym było prawie niemożliwe, a w każdym razie nieopłacalne (obniżające atrakcyjność programu) albowiem rzeczywistość temu przeczy. Odwołująca się również na rynku tego rodzaju specjalistycznych programów konkuruje z innymi przedsiębiorcami i zapewne żaden z jej konkurentów działalności tej z pobudek charytatywnych nie prowadzi, a reguły prawne są dla wszystkich takie same.

Jedynie na marginesie należy wskazać, iż odwołująca się podejmując starania o uzyskanie kolejnej koncesji w 2009 r. na ten sam program, w tej samej formule i założeniach programowych mimo, iż w latach poprzednich również napotykała trudności w uzyskiwaniu minimalnych wymagań ustawowych co do emisji przedmiotowych audycji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Gospodarczy nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. w zw. art. 56 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji, oddalił je.

Ponieważ Przewodniczący KRRiT wygrał sprawę w całości zastosowanie znajduje – w zakresie kosztów procesu – art. 98 k.p.c., z którego to wynika, że strona przegrywająca sprawę w całości obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Zwrot tych kosztów przysługuje Prezesowi albowiem jego pełnomocnik procesowy będący radcą prawnym zgłosił żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.). Jedyny koszt celowej obrony w przedmiotowym postępowaniu to wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym.

Koszt wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym ustalono na podstawie przepisu § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm./ minimalna stawka wynagrodzenia radcy prawnego przy wartości przedmiotu sporu w granicach 10.000 – 50.000 zł – wynosi 3.600 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego ta stawka jest właściwa albowiem o ile w zakresie procedury w niniejszej sprawie ustawa odsyła do przepisów dotyczących praktyk monopolistycznych, o tyle w zakresie przepisów dotyczących kosztów zastępstwa procesowego odwołania takiego brak co powoduje, że konieczne staje się stosowanie ogólnej reguły uzależniającej wysokość kosztów zastępstwa procesowego od wartości przedmiotu sporu, a w sprawie o nałożenie kary pieniężnej wartością przedmiotu sporu jest wysokość nałożonej kary.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji.

SSR del. Łukasz Piebiak